

RECENSIE ORKATER/LARS DOBERMAN

Een al te rommelig mozaïek van associaties

Gebeurtenis: Voorstelling *De Vrouw* door Lars Doberman **Concept, spel en muziek:** Matthijs van de Sande Bakhuyzen, Jip van den Dool, Reinout Scholten van Aschat, Mattias van de Vijver **Tekst:** Vincent van der Valk **Eindregie:** Vincent Rietveld **Gezien:** 15/10 Stadsschouwburg Groningen **Publiek:** uitverkocht **Nog te zien:** 3/11 Leeuwarden

★★★★☆

En toen ging alles mis, schreven de mannen van Lars Doberman over hun poging man en vrouw te vergelijken. Alles is een beetje veel van het slechte. Maar een goede voorstelling is *De vrouw* niet geworden.

Kan gebeuren. Dat risico ligt op de loer bij een gezelschap van jonge acteurs dat graag dwalend door de eigen verhalen trekt. Bij *Een Bebop Verhaal*, over een trompettist die Chet Baker had kunnen zijn, en bij *De Familie Manson* over de aantrekkingskracht van het kwaad (Charles Manson), pakte die kolken de aanpak prima uit. Niet bij *De vrouw*. Natuurlijk, er zijn momen-

ten met grappige tekstvondsten, maffe wisselingen en puik acteerwerk. Dat kunnen die gasten wel. Net als musiceren. Hauser Orkater ver 'après la lettre', wat dat aangaat. Alleen maken ze nu verrekt weinig gebruik van dat wapen.

Het begin is nog intrigerend: met de trage opbouw van een wankele installatie, die vervolgens kletterend uiteen valt. Helemaal aan het einde houdt zo'n zelfde installatie wel stand, nu gehuld in gezellige kleuren. Het zal het verschil tussen de sterke vrouw en de wankele man verbeelden. Het kwartet staat ook doorlopend, letterlijk, in z'n onderbroek.

In de eerste tekstscène zeggen de vier sorry voor alle eigen handelingen die ook maar in de verte aan #MeToo doen denken. Helder, grappig gedaan: de man die het gevoel heeft niks meer te mogen. Volgt een ook nog geestig uitgebouwd sprookjestaferaal met een koning op jacht naar een scharrel. Maar daarna gaan de mannen

rommelig met de tekst aan de haal, particuliere inzichten erdoor wend, in discussies waarin alle stereotiepe man/vrouw-oordelen langskomen. Voorstelling is dan inmiddels een te groot woord voor deze reeks geschakelde associaties, deze mozaïek van scènes. Vincent Rietveld wilde alleen 'eindregisseur' heten, hoorden we onderweg. Niet 'regisseur'. Hij had zijn naam ook kunnen weggummen.

ERIC NEDERKOORN

